

[Ivar Hansen]

beskæftigelsen at falde med 40.000 personer. Jeg går ud fra, at det udelukkende eller i tilnærmelsesvis 100 pct.s omfang vil ske i form af naturlig afgang. Udgiftspolitikken skal strammes op. Hidtil har vi sagt nulvækst. Nu er målet, at der skal ske en reduktion af de offentlige udgifter på 1 pct. om året frem til 1994. Og der skal gennemføres besparelser på et samlet beløb i nærheden af 50 mia. kr. Det er følgevirkningerne, som det er nødvendigt at gennemføre for at nå disse mål.

For det andet: Det skal betale sig at lade vore virksomheder vokse. Det skal kunne betale sig at lægge virksomheder i Danmark. Og det vil det kunne i fremtiden, når selskabsskatten og virksomhedsskatten sænkes fra 50 til 35 pct. Hermed bliver Danmark et af de lande, der har den laveste erhvervsskatteprocent. Det er et godt signal, og det vil tiltrække flere nye virksomheder til Danmark. Vi ved, det skal finansieres, og derfor vil skattelettelsen også blive gennemført ved en begrænsning af en række afskrivnings- og henlæggelsesmuligheder. Men det afgørende er, at virksomhederne kun skal betale 35 pct. i skat af en ekstra indtjening.

For det tredje: Det skal kunne betale sig at arbejde i fremtiden. Planen indebærer, at skatten af den sidst tjente krone sænkes for alle – både de høje og de lave indkomster. Den såkaldte marginalskat sænkes mellem 6 og 16 pct. Efter planen skal der fremover højst afleveres 52 pct. i skat af en ekstra tjent krone. Noget af skattelettelsen finansieres ved at fjerne fradrag også her – det ved jeg – men det er også sundere at betale skat med en lav procent af et bredt grundlag end med en høj procent af et smalt grundlag.

For Venstre er det uacceptabelt, når skatten er så høj, at det bedre kan betale sig at hæve understøttelse end at arbejde. Man kan faktisk godt blive forarget over de faktisk ganske mange regneeksempler, der viser, at en lønfremgang, der betyder, at man bliver ramt af den progressive beskatning samtidig med bortfald af en række sociale ydelser, medfører en beskatningsprocent, der reelt ligger over 100. Det er uacceptabelt. Det skal ændres.

For det fjerde: Det skal kunne betale sig at spare op. Det er en indlysende kendsgerning, men det har desværre ikke altid været tilfældet. Nu skal denne målsætning intensiveres. Derfor indeholder regeringens plan også yderligere

stimulanser til den private opsparing og til at dæmpe gældsstiftelse. En række konkrete forslag i denne henseende er indeholdt i planen. Jeg skal ikke kommentere dem nærmere.

Hvis regeringen kan enes med gerne et bredt flertal i Folketinget, hvor disse hovedhensyn i betydelig grad tilgodeses, vil vi hurtigt være inde i en gunstig udvikling til gavn for beskæftigelsen, udlandsgælden og betalingsbalancen.

Nu har jeg lagt mærke til, at hr. Svend Auken her i dag har brystet sig af, at samtlige faglige organisationer sluttede op om Socialdemokratiets plan, underforstået at man ikke ville være med til at drøfte hovedintentionerne i regeringens plan.

Sådan tror jeg ikke det forholder sig. Efter de signaler, jeg har lyttet mig til fra LO, har man dér i høj grad en forståelse for, at det er nødvendigt i de kommende år at føre en endog meget stram indkomstpøolitik eksempelvis.

Det er godt, og jeg mener, at regeringens plan på afgørende punkter imødekommer mulighederne for at føre en stram indkomstpøolitik, i og med at man lempet beskatningen af indkomster, og det gælder både den lønmodtager, der har en indkomst på 140.000 kr., og den specialarbejder, der måske ligger på 210–220.000 kr.

Men der er nogle i denne sal, som tror, at de kan gå på vandet og gøre undere. De vil sænke skatterne uden at skære i de offentlige udgifter, som de endog vil lade vokse. De, der taler sådan, er, undskyld, jeg siger det, politiske lygte-mænd, som man ikke kan fæste nogen særlig tillid til.

Alligevel tror vi i Venstre, at der er ret gode samarbejds muligheder i dette Ting. Jeg tror også, at vælgerne ville dømme os hårdt, hvis vi det næste halve år fortabte os i smålig strid om detaljer i stedet for at koncentrere os om de store linjer og dermed forskertede en oplagt mulighed for nu at blive enige om en økonomisk politik, som kan give vort samfund et skub fremad og langt ind i 1990'erne.

Nuvel, der har måske det sidste år været skønhedspletter med hensyn til folkestyrets funktion. Alligevel vil jeg gerne slutte, som jeg begyndte, med at sige, at jeg synes, det seneste år har været et godt år for folkestyret.

Samarbejdet har på en række væsentlige punkter vist sig at kunne fungere. Jeg mener, at Folketingets partier i fællesskab har en forpligtelse til nu at vise, at vi kan løse den kæmpe-